

VED BLODSGRENSEN

Svarer den flyktige kjærligheten
til fortvilelsen i et menneske
og er jeg for alltid dømt til et liv
i dikt og lengsler

Lengselen er konkret, som avtrykket
av kattens poter i sanden
eller merkene den en gang klorte
på håndleddet mitt, så jeg blødde

I dag kjente jeg hjertet slå helt ut i fingertuppene
og jeg var klar til å stryke en som er
like avsindig som meg over kinnet og si:
Bli hos meg og vi skal aldri mer savne

OBLATEN

Det var i går jeg tok imot oblaten
 Sky overfor de troendes fellesskap
satt jeg alene igjen på benkeraden år etter år
og så de andre gå oppover midtgangen
 til presten og tjenerne hans

Jeg bar ikke lenger på noen frykt
 jeg strakte hånden frem mot en tilfeldig kvinne
og sa *Guds fred* og så at ansiktet hennes lyste opp
Det var ikke en fremmed som handlet gjennom meg:
 det var *min* munn og *min* hånd

DET STORE GJESTEBUDET

Han blir trillet ut i vårlyset
før gjestene kommer, han hilser med valne hender
men har allerede tatt farvel

Ordene myldrer i han som ikke lenger
kan gjøre seg forstått, han ser brydd vekk
men det er som om han vil si:

«Vær ikke redde! Det fins ingen død,
bare en evig vår og et gjestebud
som vokser og vokser»

TRO OG DIKT

Det fins ikke noe dikt som er godt nok for den troende
For den troende fins det bare ett dikt: troen

Men for den lengtende sjelen
fins det både tro og dikt

DER JEG LÅNER SVALHET

Syrinene og sollyset om kvelden
og de søvndrukne ungene med vått hår
bæres inn til hver sin seng

Det dufter av honningsjampo og barnåler
av vann i rustne tønner
og rått gress etter langvarig regn

og en rangle henger i det åpne vinduet:
Bruk sansene, minner ranglen meg på
for sansene er veier inn til sjelen

og jeg som er uten etterkommere
skal få se min brors barn sove
i skyggene av grønnsværet og syrinene